Dödsrunan.

Af Elisab. Kuylenstierna-Wenster.

(Forts. från förra numret).

Sedan, när han gått, hade professorn och hon fortsatt att utveckla eller kanske snarare repetera vännens ord; hon hade trott, att de båda hyste samma entusiastiska beundran för vännens ädla lifssyn, men nu, nu visste hon, att hennes man endast för att plagiera det som gjorde den andre stor, så ifrigt upprepat hans läror.

— Hur har du kunnat stå ut att — att hyckla vänskap så länge, frågade hon.

— Det har jag sagt dig. Han var den gyllene trappan för mig.

— Och du välkomnade honom i ditt hem!

Hon lade händerna för ansiktet och stönade. Till denna stund af hänsynslöst utbrott hade han sparat länge, länge.... Nu bröto känslorna och tankarna fram som heta lavaströmmar. Mycket skulle de förstöra som ingen tid förmådde hela, men lidandets krater var bräddad, den måste svämma öfver.

— Det var min enda trumf, svarade han henne ändtligen.

—Hur så?

— Här hade jag den enda skatt, jag vunnit af allt det vi båda åtrått. Han trodde, att vår lycka var fullkomlig; han pinades af att se dig smeka mig; han, som älskat dig ända sedan han första gången träffade dig. Jag var hela tiden hans förtrogne. Ja, vi ha hört samman, du, så olösligt som stenen vid sin grund. Allt har förenat oss tills nu döden sprängt blocket.

Sonjas blick sänktes plötsligt. Han hade älskat henne, han, den ende, hon verkligen sett upp till och velat offra allt. Ett outsägligt jubel fyllde henne, så hade dock icke hennes lif varit meningslöst som hon så ofta självförmkande kallat det. Kärleken — Eros Thanatos — hade fyllt det med sin sorgbundna lycka, sin vingstäckta längtan, men också med sina evighetsdrömmar. All lifvets tarflighet höljdes i minnets hvitaste rosor. Hon var lycklig — lycklig midt i sin sargande saknad. Hon såg och såg mot år som flytt som man ser mot solnedgången en septemberkväll. Sommaren var slut. Han hade tagit den med sig; han, som vårdat glädjens blomster i hennes sinne fanns icke mera, men hon hade dock ägt honom. Ägt! Hela hennes inre blef en vidöppen famn, sekunden därpå krympte hon samman i smärta. Hvarför hade hon icke fått veta detta förr. Hvem hade vågat bestjäla henne på hennes lycka? Han — hennes man!

Hon skakades af en frossbrytning. Ögonen värkte af de tunga tårar, hvilka höllos tillbaka af den ytterliga nervspänningen. Hon reste sig och gick mot dörren.

Han häjdade henne med ett grepp om hennes smala handleder.

— Du går, frågade han ångestfullt. Också för dig var då han mera än jag?

— Ja.

— A! Och om honom skall jag skrifva berömmande ord! Jag måste det för att inte blotta mitt armod, låta hela världen se min nakna tattigdom. Du kallar mig hycklare! Det är för din skull jag velat vara stor, för din skull, Sonja, lika mycket som för min egen har jag begagnat mig af den häfstång, slumpen förde i min väg. En gång för länge sedan voro vi vänner, han och jag; det var under ungdomsdagarnas täflan. Våra namn nämndes samtidigt, ha gjort det alltid sedan — du vet det själf. Döm mig inte. Sonja, min älskade, du får inte döma mig.

Hon gjorde sig fri och sade endast:

— Låt mig gå. Jag kväfs härinne!

Han höll henne inte längre kvar, orden stelnade ånyo på hans läppar, och han gick bort till sitt skrifbord — en bruten man.

Det ringde på telefon.

— Hallå! — Ja, det är jag. — Hvem? — Jaså, redaktör Gure. — Färdig till i morgon bittida? — Ja ja — det tror jag mig kunna lofva.

Han hakade fast luren i hylsan med nervös brådska. En påminnelse om att han var harlequin, som i morgon skulle buga för publiken med "från hjärtat gående ord".

Åter höll han den hädangångnes porträtt i sina bleka händer. Med flit hade han tagit ett ungdomsporträtt, ett från den tiden, då deras vänskap icke var en humbug, en jakt efter samma villebråd.

Och allt som han såg på det vackra ynglingaansiktet, kommo minnena, det ena efter det andra, blefvo till blommor i ökensanden. Då hade han blott ansett sitt lif halft utan vännen, då hade de räckt hvarandra handen och svurit hvarandra "fostbrödralag i ungdomens sveklösa stunder."

Det, som varit sedan, ville han glömma — — — om han blott visste, att också Sonja kunde glömma!

Han gick ut ur rummet, in i den mörka våningen, sökte henne så tyst som en förbrytare söker skatten.

Ändtligen fann han henne — där han väntat. I ett rum, där de och vännen brukat sitta. Hon satt i vännens stol och med hufvudet gömdt i händerna snyftade hon, kvidande som ett sjukt barn.

Då gick han igen, stegen blefvo rastlösa.

Det går väl öfver, det går väl öfver, mumlade han, medan han lade i ordning skrifdon och uppslagsmaterial.

Han satte sig lugnt tillrätta.

Nu skulle han skrifva, nu skulle han räkna upp alla de glänsande segrar inom vetenskap och konst, den andre vunnit. Han var vasallen, som tjänade sin herre, han var — — —

— Nej, inte tänka, bara skrifva!

Pännspetsen gled mekaniskt fram öfver papperet; ämnet var så rikt, uppslagen så många — — — Plötsligt kom det för honom med aggande oro: Hvem skrefve en gång hans dödsruna? Hvem gömde hans kallnade stoft i en gård af blommor? Vännen skulle gjort det — vännen skulle villigt afstått all ära åt honom, sådan var han! — Och professorn skref nu i detta sammanhang de oundvikliga orden: "Aldrig hade hans skaparsnille, hans idéflykt nått högre, mänskligt att döma blef han bortryckt midt i sin genialiska andes högsommar."

Nu hade professorns hand återvunnit sin stadga; han skref som den stilist han genom åren blifvit, och när han vid midnattstid paginerade de fullskrifna arken, visste han med sig själf, att han afslutat ett godt arbete. Alla skulle berömma det, tala om det som en vänskapens fullödiga apotheos, endast hon, hans hustru, skulle blygas för de vackra orden, blygas som inför mened vid ett altare.

Professorn reste sig inte; utvakad och förbi satt han kvar ännu när morgonen grydde, och då mumlade han bittert:

— De döda gå igen — de gå igen.

En utflykt till Spion Kop.

Af Sal. Balcke.

(För Svenska Canada Tidningen.)

Någon tid efter boerkrigets slut gjorde jag en utflykt till Spion Kop i sällskap med en norrmann. Vi hade länge närt en önskan att få se denna plats, som lät så mycket tala om sig under general Bullers försök att undsätta staden Ladysmith, när denna var belägrad. Vid tiden af vår utfärd var kriget mellan ryssar och japaneser kanske endast påtänkt inom vissa politiska kretsar. Kanonerna vid Liaoyang och Mukden hade ännu icke öfverröstat den bortdöende åskan från kanonerna i Sydafrika. Den blodiga träffningen på Spion Kop år 1900 mellan engelsmän och boer stod hittills som ett af de mest afskräckande exemplen på ett krigs fasor.

Vid soluppgången en söndagsmorgon redo vi ut ur staden Ladysmith. Öfverallt härskade en stilla morgonfrid. Här och där mötte vi en söndagsklädd hindu, och ibland korsades gatan af en kraftigt byggd zulukaffer med en slaktares kött-tråg på axeln. I trädgårdarna voro små mörkhyade pojkar och flickor sysselsatta med att vattna blommor och grönsaker.

Utanför staden låg naturen försänkt i samma stillhet. Träd och blommor stodo ännu med ett sömntyngdt uttryck, men äfven inom deras släkte hade några morgonfriska medlemmar redan vaknat upp och rörde nu sakta på sina blad och grenar. Den bistre kaktusen, som halflåg i landsvägsgropen likt en missnöjd lazzaron, gjorde ett störande intryck på den annars så fridfulla taflan. Att dömma af det tjocka dammlager, som betäckte dess yttre, hade den legat där en längre tid utan att ha kommit i beröring med vatten. En ödla kom springande fram ur sin lilla vrå i stengärdet. Den önskade veta, om solen hunnit upp ännu. När den vände sig mot öster, blef den skrämd af två hastigt framrusande vidunder och skyndade hem igen så fort den kunde. Den lille stackaren inbillade sig kanske, att vi kommit ut för att taga honom.

Dagen hotade att blifva varmare än vi önskade. Icke ett enda moln var uppe att skydda oss mot solstrålarna. Himlahvalfvet var blankt och skinande som poleradt silfver. Vi skyndade därför på hästarna i tanken att vara framme vid målet, innan värmen blef allt för tryckande. Snart hade Convent Hill och Waggon Hill gömt staden bakom oss. Långt framför oss i sydväst höjde sig ett par små bergstoppar, men vi kunde ännu icke afgöra hvilken af dessa, som borde utgöra målet för vår ridtur.

Färden gick lyckligt och utan afbrott ungefär en timmas tid, ända till dess vi kommo till ett ställe, där vägen skäres af ett bredt, men grundt rinnande vatten, som på boerspråket kallas "spruit" Här stannade hästarna plötsligt, utan att vi höllo dem in. De stodo ett ögonblick och sågo sig omkring med samma tillgjordt frånvarande uttryck som det hos en drinkare i det ögonblick han hoppas att blifva bjuden på någonting stärkande. Då vi låtsade som att vi icke förstodo hvad de önskade, så ryckte de beslutsamt tömmarna till sig och togo en lång "drink" ur vattnet. Hästarna liknade därvidlag de portugisiska vägvisarna i Madeira bland Canarie-öarna, ty dessa stannade också samvetsgrannt vid alla de platser, där det fanns något drickbart att uppbringa, äfven om vi voro i den vildaste fart i toboggan ner åt de branta med s. k. såp-sten belagda gatorna. Portugiserna stannade vid hvarje krog och hästarna vid hvarje "bäck". Med min tanke upptagen af djupa filosofiska funderingar om hemliga samband i naturen mellan portugiser och hästar fortsatte jag därpå ridten nu betydligt visare än några minuter förut. Jag lät hästen springa framåt vägen utan att fästa mig vid omgifningen, d. v. s. vid norrmannen. Allt mitt intresse var nu upptaget af den underbart vackra ön Madeira och det härliga vin, som jag drack där. Jag njöt af förtjusning vid dessa minnen. I tanken att äfven bereda norrmannen en välbehöflig andlig njutning, började jag så smått att delgifva honom mitt hjärtas intryck från nämnda ö, som med rätta påstås vara den vackraste plats på jordytan. Men jag hann icke längre än till inledningen, då norrmannen afbröt mig öfverlägset med att framhålla naturen där "hjemme i Norge" såsom någonting oöfverträffadt i skönhet. Jag erinrade mig då, att det var en norsk norrman ifrån Norge, som jag tagit med mig. Jag lät honom gå på med skrytet en stund. Till slut ansåg jag mig nödsakad att ända hans "vrövl" och citerade därför ett norskt yttrande, som är ett osvikligt medel att väcka en norrman till besinning, innan hans patriotiska känslosvall har drifvit honom för långt. Jag tvingade honom att svälja följande piller: "Du taler om London og Paris, gut, men du skulle se Dröbak!" Detta var ett snabbt verkande motgift, och snart var allt tal slut om både Norge och Madeira. Ett ömsesidigt leende drog svampen öfver det passerade, och vårt samtalsämne var snart ett annat.

Båda af oss hade under tiden blifvit något torra i munnen. Vid nästa "spruit" gjorde vi därför hästarna sällskap och släckte törsten. Tungorna rörde sig igen med önskvärd ledighet.

Vi hade nu varit på vägen halfannan timma. Icke ett enda hus hade vi sett och icke någon människa hade vi mött, sedan vi lämnade staden. På ett ställe vid vägen låg en liten kraal (negerby), men några kaffrer syntes icke till. Öfverallt möttes blicken af samma enformiga vegetation af fotshögt genomtorrt gräs och små taggiga buskar. Man kände sig törstig blott af att se på detta gräs. Träd förekommo ytterst sparsamt, och de som funnos voro små och förkrympta. Fåglar ser man blott sällan här nere i dessa skoglösa platser, och vi hade därför icke kännt någon större saknad af deras frånvaro denna morgon. — Då vi voro nära krönet af en liten backe, mötte vi en gammal kaffer, som kom drifvande en flock getter framför sig. Han utpekade för oss Thaba Inyama, svarta berget, som Spion Kop kallas af de infödda.

Komna upp på backen sågo vi en vacker farm ligga inbäddad bland höga skuggrika träd långt borta från landsvägen. På andra sidan vägen betade hundratals kor, får och getter. En ryttare, som kom i riktning från dessa, red liksom i kapp med sig själf öfver alla marker mot gården till. Han skulle synbarligen hem för att äta frukost.

Vi voro nu aderton engelska mil från Ladysmith. Spion Kop låg ett par mil till vänster om oss, och vi redo nu in på en gångstig, som ledde rakt bort till några kafferkraalar vid foten af denna höjd. På ömse sidor om gångstigen växte sexfot högt gräs på en vidsträckt slätt.

När vi kommit halfvägs mot berget, hörde vi några kvinnoröster framför oss. Norrmannen tystnade nu för omvexlings skull och lyssnade som en jakthund, då denne hör något misstänkt i gräset. Vi voro snart framme hos kafferkvinnorna. De hölla på att bygga en ny hydda utanom kraalen. Trästommen till den bikupformade hyddan var redan färdig, och nu täckte de den med långt gräs. De två kvinnorna voro mycket gamla och sågo afskräckande ut med små och insmorda hårflätor hängande rakt ner öfver panna och ögon. Den tredja däremot var i sitt lifs blomstring och hade ett tilltalande utseende. Hennes primitiva dräkt var äfven mera vårdad än de förras. Dessutom voro där ett par små flickor. Dessa flätade långa gräsband, som kvinnorna använde till snören vid täckandet af hyddan. Den äldsta flickan hade prydt sig med vackert flätade armband af gräs. För några slantar fingo vi en del sådana, som vi gömde till prof på kaffrernas "handarbete". Då de märkte, att vi besvärades af solstrålarna, bjödo de oss att krypa in i hyddan. Här var det utmärkt svalt och skönt, och vi skulle gärna ha velat ligga där en god stund, om vi blott haft mera tid på oss.

Vi lämnade snart vår lilla skuggiga plats och togo fram våra hästar för att fortsätta vidare. Kvinnorna hade visat oss ett ställe långt borta bakom kraalarna, där det fanns "en hvit man, som sålde bröd och varmt kött" och hade stall för hästarna. Just då vi skulle rida bort, kom den äldsta flickan med ett par tolf fot långa sockerrör, som hon räckte oss till erkänsla för vår lilla frikostighet. Sockerröret är för en kaffer, gammal eller ung, detsamma som karameller äro för våra småbarn. Den lilla svarta sötungen tänkte väl, att alla människor tycka om att bita i sockerrör. De hade icke aning om, att smaken kunde vara olika.

På vägen till hotellet redo vi genom två eller tre kafferkraaler. Öfverallt voro kvinnorna sysselsatta med att bereda "otjoala" (kafferbier). Det skulle snart vara bröllop i den ena kraalen, och vid sådana tillfällen dricka de stackars hednabarnen enorma kvantiteter af kafferbier. Barnen hjälpte till med att bära majsholkar och gräs bort till eldarna under de stora grytorna, hvari nämnda likör bereddes. Så fort de sågo oss, utropade de ett förvånadt: "Hao, hao!" Utanför de låga ingångarna till hyddorna sutto männen och solade sig och sågo med välbehag på sina hustrur, som arbetade. Den gamle kaffern satt där som en annan Diogenes och malde snus till husbehof mellan ett par stenar. Jag var icke sen till att begagna mig af denna situation för att spela den lysande rolen af Alexander den store och frågade alltså, huru det stod till. Jo tack, de hade icke några plågor, upplystes det.

Då vi kommo fram till de två små stenhusen, som utgjorde hotell och diversehandel, möttes vi af värden, en ung boer, som lät sina kaffrer taga hand om våra hästar. Vi följde honom sedan in i butiken och drucko ett par glas sodavatten. Hans kundkrets utgjordes för det mästa af kaffrer, och hans affär var därför fullproppad med alla sorters husgerådssaker och prydnader för denna publik samt dragspel och hvad kaffrerna kalla "små pianon" (d. v. s. munspel). Min kamrat misstänkte starkt, att vi icke kunde få mat på detta hotell. Hans stämma darrade, när han frågade härom, och jag höll andan, innan svaret kom. Till outsäglig glädje för oss båda fingo vi ett jakande svar och blefvo äfven anvisade vägen till matsalen. Vi föredrogo emellertid att vänta med vår frukost, till dess vi besett berget.

Spion Kop är en aflång höjdsträckning, som reser sig tvärt ur den lindrigt kuperade slätten. Dess höjd är 7,800 fot och längden ungefär en engelsk mil. Den står såsom en väldig förskansning mot den fiende, som närmar sig Ladysmith från andra sidan Tugela-floden. På dess kamm uppskjuta fyra små bergstoppar liksom utsiktstornen på en gammal stadsmur. Den största af dessa kägelformiga upphöjningar är den på vänstra ändan af bärget, och här nedanför låg hotellet. Vår värd hade visat oss en väg, som förde upp till denna topp. Vägen hade boerna anlagt för att kunna transportera upp sina kanoner. Nu är den delvis begrafven af grus och nedfallna stenar. — Efter en besvärlig bergsklättring kommo vi ändtligen upp på de västra toppen af Spion Kop. Här hade det hetaste slaget stått under hela boerkriget, kanske med undantag af slaget vid Magersfontein, där den skandinaviska kåren af boerarmén efter ett hjältemodigt motstånd blef nästan tillintetgjord af den mångdubbelt starkare fienden. Nämnda topp på Spion Kop är jämn och öfversållad med grafstenar. Det kändes som om vi beträdde en kyrkogård.

Ett monument reser sig som en jättelik skiltvakt vid ingången till "den tysta staden". Den bär fyra stora marmortaflor. På dessa äro inristade namnen på de härstädes fallna engelsmännen samt på de regimenten, som här voro i elden.

Innan jag går vidare i min skildring, bör jag kanske med några få ord erinra om de förhållanden, som voro förknippade med slaget på denna plats.

Då general Buller hade misslyckats i sitt första försök att gå öfver Tugela-floden nere vid Colenso, drog han sina trupper längre mot väster och beslöt att göra ett nytt försök vid Spion Kop. Denna höjd hade en dominerande position öfver fälten milsvidt omkring. Kunde han blott komma i besittning af Spion Kop, så skulle Ladysmith vara undsatt inom tolf timmar.

General Buller hade 20,000 man under sitt befäl. Han delade sin här i tre afdelningar, som från olika håll skulle storma boernas ställning på Spion Kop.

Natten mellan den 23 och 24 januari år 1900 lyckades det 4,500 engelsmän under general Woodgates befäl att under skydd af mörker och hällrägn nå upp på den västra toppen af Spion Kopp. De skyndade genast att befästa sin plats, gräfde trencher och kastade upp bröstvärn.

Vid 8-tiden på morgonen den 24 januari skingrade sig dimman, som hittills varit utbredd öfver höjden. Boerna varseblefvo nu sina farliga grannar och öppnade öfver dem en mördande eld från artilleri och mausergevär. De sammanpackade engelsmännen höllo hårdnackadt till sin utsatta position i väntan på förstärkningar. De höllo ställningen ända till kvällens inbrott, trots den häftiga boerelden, som ibland lät sju shells i minuten explodera ibland dem.

General Woodgate hade blifvit dödad, och öfverste Thorneycroft fick befälet efter honom. Han befallde reträtt, enär han ansåg ställningen vara ohållbar längre utan förstärkning. Dessutom ledo soldaterna brist på vatten, proviant och ammunition.

Då kvällen bredde sitt sorgeflor öfver Spion Kop, retirerade engelsmännen, lämnande kvar ett tusental soldater i döda och sårade. Boernas förluster voro 50 man döda och 150 man sårade.

Innan engelsmännen retirerade, hade de sökt att jorda sina döda. De hade gräft en sex fot bred graf, som sträckte sig rakt öfver höjden. Jag äger ett fotografi, som boerna togo af denna graf omedelbart efter engelsmännens flykt. Så långt ögat ser utbreder där sig en öppen graf, fylld ända upp till jordytan med unga män, som gått in i en värld, där brodermord är en omöjlighet.

— — — — — — —

Vi ströfvade omkring på valplatsen och läste inskriptionerna på stenar och kors öfver de fallna. På ett ställe var en stor inhägnad ungefär femton och trettio meter i fyrkant. Inom denna voro de flesta af de stupade begrafna. Öfver officerarna voro särskilda minnesstenar. Äfven boerledare hade här blifvit jordade sida vid sida om engelsmännen. På ett ställe inom denna inhägnad står ett änkelt järnkors på den plats, där general Woodgate föll dödligt sårad.

Det gör ett vemodigt intryck på turisten att läsa de korta, men ändå så innehållsrika inskriptionerna på grafvårdarna. De senares värde följa icke i proportion med den bortgångnes rang här i lifvet. Deras värde beror synbarligen på den pekuniära ställningen hos hans öfverlefvande anhöriga. Häraf kommer det sig, att på några ställen pryda dyrbara, imponerande marmorblock den plats, där en underlöjtnant stupat, då ett änkelt hvitmenadt järnkors vid sidan härom utmärker stället, där en majors eller annan högre officers jordiska kvarlefvor ligga gömda. På andra ställen igen finner man ett af rägn och vind halft förstördt litet träkors med den snart oläsliga inskriften: "Här hvilar en tapper soldat", eller: "Här hvilar en tapper boer". Den tappres namn är icke utsatt. Han är och förblifver okänd. Kanhända ligger under detta kors en djupt begråten son, som med eld i hjärta och mod i barm for till sitt fäderneslands hjälp. Han vände alldrig tillbaka hem. Man vet, att han fick offra sitt unga lif för fosterlandet, men hans graf är okänd. Den skall alldrig blifva en vallfartsort för hans sörjande anhöriga.

Fritt till lidande kvinnor.

Till alla kvinnor, som besväras af underlifslidande, sänder jag medicin fritt för 10dagars behandling af en enkel husmor som kan genomgås utan anlitande af läkare. Medicinen är billig och tillförlitlig för alla olika slag af lifsmoderslidande. Den har botat mig. Svara på svenska. Mrs. M. W. Fretter, Dept. 99 Detroit, Mich.

GULD UR OCH RING FRITT!

Äkta guldplätterad ur med amerikanskt verk, garanterad korrekt, liknar äkta guld-ur med 25 års garanti; också en guldplätterad ring med gnistrande juvel; fritt till den, som säljer 24 juvelartiklar för 10c stycket. När de äro sålda, sänd $2.40, och ur och ring sändes af oss. Skrif i dag till:

COLUMBIA NOVELTY CO. Dept. 380. East Boston, Mass.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna numer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ett kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående betyder antingen samma township eller ett dermed sammanhängande

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

Lan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. CORRY.

Vice Inrikesministes.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.